

Първа част

1.

Беше сряда, късен септемврийски следобед. Полковник Василий Петров от руското Външно разузнаване седеше в офиса си в Ню Йорк и се взираше в червения плик на махагоновото си бюро. Беше запечатан с восъчен печат, също червен.

Пликът беше пристигнал от Москва преди час с полет на „Аерофлот“, който доставяше ежедневната дипломатическа поща за Представителството на Руската федерация в ООН на Източна 67-а улица.

Върху плика на ръка беше написан кодовият му номер – 013575, а под него се мъдреше идентификационният код на съобщението – 82343.

Куриерът, който стоеше търпеливо пред бюрото на полковник Петров, прочисти гърлото си.

– Господине?

Петров взе химикалка и се разписа в книгата за получаването на плика и на запечатаната чанта от Москва, която куриерът беше оставил на бюрото му.

Куриерът си прибра книгата, даде на Петров друг запечатан плик, козирува и излезе.

Петров отвори червения плик и разгъна листа на писалището.

Съобщението от Москва беше напечатано на тънка хартия и бе кодирано на групи от по четири букви, които изглеждаха безсмислени.

Петров отвори втория плик. В него беше еднократният шифър, с който можеше да се прочете кодираното съобщение.

Ако съобщението беше пратено електронно, от шифровъчния отдел щяха да го видят и разчетат. А това съобщение не беше за техните очи. Освен това електронната поща рутинно се прехващаше от американската Агенция за национална сигурност, чиито способности в разшифроването бяха тревожно добри. Затова съобщението бе пристигнало с дипломатическата поща, в червен плик, което означаваше, че не е за дипломатите, а за Службата за външно разузнаване (СВР), която действаше отделно от руската мисия в ООН. Всъщност съобщението беше предназначено единствено за очите на Петров и бе изключително важно. И Петров знаеше, че в него се казва едно от две възможни неща – операцията е в ход или се отменя.

Взе химикалката и започна да разшифрова.

Съобщението бе кратко, но в повечето подобни случаи краткостта беше обратнопропорционална на важността.

Нужни му бяха само няколко минути да се справи с шифъра и когато приключи, остави химикалката и погледна думите.

Поздрави: Започват Операция Нула в неделя.

Прочете го отново.

Подобно на всички мъже от паметната ера, които очакват своите заповеди и съдба, Петров почувства облекчение, че чакането е свършило. Изпитваше спокойствие и увереност, примесени с известна тревога. Боеше се не от смъртта, а от провала и позора – участ много по-лоша от всяка смърт.

Пое дълбоко дъх и си помисли за баща си, бивш генерал от КГБ, който беше награден с орден „Ленин“ и обявен за Герой на Съветския съюз.

В деня, когато полковник Петров се качи на самолета за Ню Йорк, баща му го изпрати на летището. „Бъдещето на Русия е в твоите ръце, Василий – каза му. – Ти ще пренапишеш историята на тази страна. Върни се със слава. Или не се връщай“.

Петров отново погледна листа. Следващите два реда бяха написани в загадъчен стил, за да прикрият още повече смисъла на заповедта в малко вероятния случай, че съобщението е видяно от някой друг.

Щастие ще е на уговореното място в уреченото време.

Рибата плува, конят чака, а птичката ще лети.

Съобщението завършваше с:

От неделя нататък комуникацията се прекъсва. Успех.

Нямаше подпис, нито искане за отговор. Дори не го питаха дали е готов. След цяла година планиране нямаше какво повече да се казва. Времето беше дошло.

Петров пусна двата листа през шредера, стана и придърпа голямата чанта. Счупи печата и я отключи с ключа, който беше донесъл със себе си от Москва. Отвори я и видя три 9-мм пистолета „Макаров“. Провери дали са модел ПБ, разработен специално за КГБ с вграден заглушител. Към пистолетите имаше десет резервни пълнителя, които би трябвало да са достатъчни за броя хора, които трябваше да бъдат убити.

На дъното на чантата имаше два предмета, увити в синя хартия за подаръци – двата картечни пистолета МР5, които беше поискал, заедно с два резервни пълнителя. Към всичко това вървеше и алуминиева кутия – комплект инструменти с едно-единствено предназначение. Петров затвори чантата и я заключи.

Отиде до прозореца и погледна надолу към улицата. Преди четири месеца, когато бе пристигнал, Ню Йорк не му бе харесал. Беше горещо и имаше твърде много африканци, азиатци, араби и евреи. Но сега, през септември, беше станало прохладно. И чернокожите вече не го дразнеха толкова.

Тормозеше го обаче, че го следяха непрекъснато, всяка минута и всеки ден. Естествено, американските служби за сигурност знаеха кой е и не му даваха особени възможности да си върши работата извън офиса. Какво пък, можеха да го следят колкото си искат. В неделя щеше да се отърве от тях, а те дори нямаше да разберат, че са го изпуснали. И тогава щеше да си свърши работата. Операция Нула.

Официално беше зачислен към ООН за две години – срок, който би могъл да понесе. Но всъщност в понеделник назначението му щеше да приключи. А заедно с него щеше да настъпи и краят на Ню Йорк.